

Na Plitvických jezerech (foto: G. Fehér)

náchylný k erozi, při níž tvoří zvláštní hráze; právě za nimi vznikla zdejší jezírka. Soustava jezer není starší než 8000 let a stále se mění, za rok narostou travertinové bariéry asi o tři centimetry. V areálu parku jsou také četné drobné jeskyně a předpokládá se, že aspoň část jezer je také krasového původu.

Všechna jezera jsou obklopena hlubokými lesy, v nichž ještě rostou divoké orchideje a žijí medvědi a rysy.

Plitvická jezera jsou dělena do dvou skupin: první, horní, má jezírek celkem dvanáct: je mezi nimi nejvýše položené Prošćansko jezero (639 m n. m., 68 hektarů) i největší z Plitvických jezer, **Kozjak** (81 hektarů). Pod Kozjakem říčka spadá dalším z velkých vodopádů, Milanovički slap, do druhé soustavy – tzv. dolních jezírek (Milanovac, Gavanovac, Kaludjerovac, Novakovića Brod). Za posledním z nich, jehož hladina je již jen 503 metry nad mořem, se nachází

nejkrásnější ze zdejších vodopádů – Sastavci (49 metrů vysoké). Říčka se krátce poté vlévá do Plitvice, která spadá do údolí nedlouho před soutokem, a to také vodopádem – vysokým dokonce 76 metrů.

Národní park láká ročně statisíce návštěvníků – jejich pohyb proto musí být usměrňován. Vstup do parku je umožněn pouze ze dvou míst, u nichž jsou vstupy s pokladnami – jako ve všech chorvatských národních parcích se platí vstupné, které tady činí 12 eur nebo 80 kun za osobu (mimo sezonu se snižuje na devět eur, v zimních měsících dokonce až na

Plitvická jezera

Malé i velké vodopády (foto: J. Marton)

šest eur). V ceně je i parkovné za auto a jízda parníčkem po jezeře Kozjak. Hlavní vstup je umístěn poblíž hotelu Plitvice, druhý vchod pak u jezera Novakovića Brod (oba jsou přímo při cestě ze Záhřebu do Splitu). Nedaleko od jezer je také kemp.

Od jezer pokračujeme dále k jihu po silnici E 71. Projíždíme liduprázdnou oblastí takzvané Srbské Krajiny, jednoho z hlavních dějišť občanské války v letech 1991–95; opět je třeba zopakovat výše uvedené varování o nevybuchlé munici. Přes Korenicu (zde bylo v 90. letech sídlo české jednotky OSN, dozírající na klid v oblasti) se dostaneme k dálniční odbočce u Udbiny: ti, kdo míří směrem na Zadar, tady mohou odbočit na nově vybudovaný úsek dálnice pod pohořím Velebit. Směr Šibenik, Split je ovšem značen stále po „staré“ silnici k jihu. Po ní se dostaneme do Gračace a hledáme odbočku vlevo, na Knin, který je vzdálen dalších šedesát kilometrů.

KNIN

Historické město **Knin** leží na horním toku řeky Krky. První zmínka o něm pochází již z 10. století, o sto let později bylo načas sídlem chorvatských králů (jeden z nich, Zvonimir, tu dokonce roku 1089 zemřel); po spojení Uher a Chorvatska do personální unie Knin ale poněkud ztratil na významu. Za tureckých válek byl poškozen, ale nikdy se do muslimských rukou trvale nedostal. Od 16. století byli ve zdejší, poměrně málo zalidněné krajině usazováni Srbové, utikající před Turky. Postupem času zde srbské obyvatelstvo nad chorvatským zcela převládlo. V 90. letech se tak Knin logicky stal centrem chorvatských Srbů a hlavním městem jejich separatistické Republiky Srbská Krajina. Po operaci Oluja (Bouře) v létě 1995, při níž chorvatská armáda bleskově obsadila Srbskou Krajinu, ale naprostá většina Srbů z oblasti odešla. Návrat srbských osídlenců zůstá-